

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **B. D. N.**, narozený „X“, st. příslušnost Vietnam,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55276-23/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č. j. KRPU-55276-23/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 20. 3. 2019 v 9 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalovaného považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaný principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalovaný nedostatečně zhodnotil, že žalobce se nedopustil jiného protiprávního jednání než nelegálního pobytu na území České republiky v řádu několika hodin a nikdy v minulosti se neprotivil jakémukoliv správnímu rozhodnutí. Při hodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat znovu do Spolkové republiky Německo žalovaný vycházel z jeho ilegální cesty přes Českou republiku, avšak nedostatečně zhodnotil, že žalobce po svém zajištění českou policií spolupracoval, dobrovolně uvedl své skutečné osobní údaje, vysvětlil, proč dříve postupoval jinak a nerozporoval možnost vrátit se do Vietnamu. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho údajnou neochotu vrátit se do Vietnamu, neboť žalobce neuvedl, že bude mařit případné rozhodnutí o správním vyhoštění a bude se správnímu orgánu vyhýbat, nýbrž pouze vysvětlil důvody, proč Vietnam opustil a popsal potíže, kterým ve Vietnamu čelil. Žalovaný nedostal své povinnosti přihlídnout k míře závažnosti protiprávního jednání, jehož se žalobce dopustil. Pouhý nelegální pobyt nestačí ke klíčovému závěru žalovaného, že v případě žalobce nelze přistoupit k rozhodnutí o uložení zvláštních opatření. Žalobce rovněž uvedl, že žalovaný nezohlednil, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a žalobce tak byl poprvé informován o své právně zcela neudržitelné situaci a nemožnosti jakékoliv dlouhodobé pobytové perspektivy nejen v České republice, nýbrž v celém schengenském prostoru. Zahájením řízení o správním vyhoštění se žalobci dostalo varování, které jej s největší pravděpodobností odradí od dalšího porušování právního režimu schengenského prostoru, již z toho důvodu, že další porušování eventuálně uděleného zákazu pobytu by mohlo mít i trestněprávní důsledky. Mohlo by mu takové počínání rovněž znemožnit jakékoliv budoucí snahy o legální pracovní pobyt ve Spolkové republice Německo. Dále zdůraznil, že přestože aktuálně nemá dostatečnou hotovost ke složení finanční záruky, je možné očekávat, že pokud byl schopný zorganizovat cestu z Vietnamu do Evropské unie, dokáže si obstarat i prostředky pro pobyt v České republice a složení záruky např. prostřednictvím organizace IOM či prostřednictvím sociálních charitativních organizací. Dle jeho názoru tedy uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není z hlediska praktické realizovatelnosti vyloučené.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57, a ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že žalobce před orgány Spolkové republiky Německo vystupoval pod smyšlenou identitou – V. M. N., narozen ... Na této identitě si žalobce trval i před žalovaným, kdy vyplnil dotazník pro cizí státní příslušníky hovořící vietnamsky, ve kterém tuto smyšlenou identitu sám vyplnil a stvrdil svým podpisem dne 20. 3. 2019 v 10:30 hod. Svoji údajně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pravou identitu žalobce žalovanému sdělil na základě výzvy k prokázání totožnosti, kdy uvedl jméno B. D. N., narozen ... Ani jednu z uváděných identit však žalobce nemohl žádným způsobem doložit. Žalobce uvedl, že nikdy cestovní doklad neměl. Žalovaný zdůraznil, že schopnost respektovat případně uložené opatření za účelem vycestování ze strany žalobce byla pro žalovaného podstatně snížena dosavadním chováním žalobce, který cestoval z Vietnamu bez cestovního dokladu a zároveň bez víza či jiného oprávnění k pobytu, nepodrobil se kontrole na vnější hranici schengenského prostoru, kterou překročil pěšky lesem podle pokynů převaděčů. Dále pak žalobce cestoval různými dopravními prostředky ve skrytu, a to vše za pomoci převaděčů, kteří mu celou cestu organizovali. Důvod cesty žalobce byl ryze ekonomický. Žalovaný zdůraznil, že ochota být zaměstnán v SRN bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu, tedy i bez pracovního povolení svědčila v neprospěch žalobce ve vztahu k jeho ochotě dodržovat platné právní předpisy, resp. zvláštní právní opatření za účelem vycestování. Dále zdůraznil, že žalobce již v době vycestování z Vietnamu věděl, že cestuje do Evropy s využitím placených převaděčů. Tím dle žalovaného dal zcela najevo, že hodlá nerespektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území Evropské unie. Před správním i orgány Spolkové republiky Německo a zpočátku i před žalovaným uváděl smyšlenou identitu a v současnosti uváděnou identitu není schopen věrohodným způsobem doložit. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že sám žalobce uvedl, že o návratu do Vietnamu neuvažuje. Dále uvedl, že tvrzení, že by si žalobce byl schopen opatřit finanční prostředky na dočasný pobyt na území České republiky a cestu do Vietnamu považuje žalovaný za účelové. Rovněž podotkl, že žalobci není vytýkán pouze nelegální pobyt v České republice v řádu hodin, nýbrž neoprávněný vstup a pobyt v několika blíže nezjištěných státech Evropské unie a skutečnost, že se vyhnul kontrole na vnější schengenské hranici. Za přitěžující skutečnost považuje žalovaný rovněž skutečnost, že žalobce uváděl smyšlenou identitu. K námitce týkající reakce žalobce na informování o neperspektivnosti jeho pobytu na území Evropské unie žalovaný uvedl, že jde o spekulativní námitku, která neodpovídá tvrzení učiněnému ve výpovědi žalobce, který sám vypověděl, že v současné době nechce zpět do Vietnamu vycestovat.

Správní spis

5. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl předán na území České republiky orgány Spolkové republiky Německo na základě readmisní dohody dne 20. 3. 2019. Následně byl zajištěn. Z výsledku žalobce ze dne 20. 3. 2019 vyplývá, že jeho úmyslem bylo dostat se do Spolkové republiky Německo za účelem získání zaměstnání. Cestoval za pomoci převaděčů různými dopravními prostředky a pěšky ve tmě přes les. Cestu si domluvil s převaděčem ve Vietnamu a měl za ni zaplatit 7 000 Euro v Německu pomocí splátek z budoucího zaměstnání. Žalobce uvedl, že cestoval do Evropy s ekonomickým účelem za výhledem zajištění práce. Žalobce cestoval bez cestovního dokladu a do schengenského prostoru dle svého vyjádření vstoupil mimo hraniční přechod. Žalobce tvrdil, že cestovní doklad ani vízum nikdy neměl a nevěděl, že je pro cestu potřebuje. Převaděči mu prý tvrdily, že nic nepotřebuje a vše zařídí oni. Na Českou republiku nemá žádné rodinné či majetkové vazby. Rovněž sdělil, že nemá finanční prostředky, aby si zde zajistil ubytování, nikoho zde nezná. Uvedl, že si finanční prostředky nemůže opatřit. Uvedl, že smyšlené jméno V. M. N. a nesprávné datum narození orgánům Spolkové republiky Německo a následně i policii České republiky uváděl z toho důvodu, že měl strach, že kdyby se chtěl vrátit do Vietnamu, tak by tam měl problémy. Rovněž výslovně uvedl, že Vietnamu se

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v současné době vrátit nechce, protože tam nemá práci. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 20. 3. 2019.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
8. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
9. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
10. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je*
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
11. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*
12. Při svých úvahách, zda žalovaný správně postupoval, když neuložil zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovedl v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.“

13. Ve věci není sporu o tom, že žalobce žádným cestovním dokladem, vízem či povolením k pobytu nejen pro Českou republiku, ale ani pro schengenský prostor, nedisponoval. Žalobce sice ve své výpovědi uvedl, že nevěděl, že cestovní doklad a vízum potřebuje, ale ze skutečnosti, že se ani nepokusil vycestovat do Evropy legálně a již ve Vietnamu se obrátil na ilegální převaděče s žádostí o zorganizování cesty do Spolkové republiky Německo, jednoznačně vyplývá, že žalobce byl srozuměn s ilegálností své cesty do zemí Evropské unie. O tom svědčí i skutečnost, že žalobce cestoval ve skrytu většinou v noci a vyhnul se kontrole na vnější schengenské hranici. Soud se za této situace ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce projevil svým postupem vůli nerespektovat právní úpravu týkající se pobytu cizinců na území Evropské unie a vůli vyhýbat se povinností, které s sebou legální pobyt nese. V důsledku toho je pak velice pravděpodobné, že by žalobce nerespektoval ani zvláštní opatření uložená za účelem vycestování. Motivací žalobce bylo získat v Německu práci za situace, kdy v zemi původu práci nemohl sehnat. Tato silná ekonomická motivace u žalobce trvá i nadále. Z vyjádření žalobce vyplývá, že za možnost sehnat práci v Německu byl ochoten zaplatit nemalou finanční částku. Za podstatné je rovněž dle soudu považovat skutečnost, že sám žalobce výslovně uvedl, že se do Vietnamu vracet nechce, což opět výrazně zvyšuje pravděpodobnost, že by se v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování vyhýbal jejich plnění a je vysoká pravděpodobnost, že by i mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitka, že byla nesprávně vyhodnocena vůle žalobce se do Vietnamu nevracet, se dle soudu zcela mýjí se zjištěným skutkovým stavem, kdy žalobce ve své výpovědi výslovně uvedl, že v současné době se Vietnamu vracet nechce. Z výpovědi žalobce rovněž vyplývá, že nic nenásvědčuje tomu, že by si žalobce mohl jakkoliv adekvátní finanční prostředky na území České republiky opatřit. Žalovaný sám, pak výslovně uvedl, že žádné finanční prostředky nemá a nemůže si je opatřit. Tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, a při posouzení věci řádně zhodnotil. Dle soudu tedy žalovaný správně vyhodnotil skutečnost, že žalobce není schopen zajistit si na území České republiky přiměřené ubytování a není schopen ani uhradit příslušnou kauci. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti se lze dle soudu důvodně domnívat, že by žalobce po propuštění ze zajištění opět (nelegálně) směřoval na území Spolkové republiky Německo. Pro posouzení možnosti využití zvláštních opatření je rovněž rozhodné, že žalobce před správními orgány Spolkové republiky Německo a zpočátku i před orgány Policie České republiky vystupoval pod odlišnou identitou. Tato skutečnost je v souladu s § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců jedním ze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zásadních známek svědčících pro to, že cizinec by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. S ohledem na vše výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil skutečnost, že podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaný dle soudu postupoval ve věci zcela správně. Tvrzení žalobce, že zahájení řízení o správním vyhoštění je pro žalobce dostatečným poučením zaručujícím, že již nebude pokračovat ve svém dosavadním protiprávním jednání považuje soud s ohledem na výše uvedené stejně jako žalovaný za účelové.

14. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
15. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. května 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.